

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 364/2018-77

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2018 prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Radomír Bžán, s. r. o., Námestie Ľudovíta Štúra 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Radomír Bžán, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 78/2017-438 z 29. novembra 2017 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V č. k. 23 Cb 355/2015-290 z 20. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 78/2017-438 z 29. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Cb 355/2015-290 z 20. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“).

2. Sťažovateľka v prvej časti sťažnosti zhrnula svoju základnú argumentáciu a v tejto časti uviedla: *«Ust. § 228 ods. (1) písm. d) OSP účinné do 30. 6. 2016 rovnako ako ust. § 397 písm. d) CSP účinné od 1. 7. 2016 pripúšťajú obnovu konania pred vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Na povolenie obnovy konania podľa citovaných ustanovení postačuje splnenie len dvoch podmienok. Prvá podmienka spočíva v tom, že Európsky súd pre ľudské práva („ESLP“) konštatuje porušenie základných ľudských práv a slobôd strany rozhodnutím alebo postupom súdu. Druhá podmienka spočíva v tom, že závažné dôsledky tohto porušenia neboli odstránené priznaným spravodlivým zadosťučinením. Presne takáto situácia nastala v posudzovanom prípade Sťažovateľky.»* Ďalej sťažovateľka v krátkosti v bodoch opísala priebeh konania o ňou podanej sťažnosti proti Slovenskej republike pred Európskym súdom pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorého výsledkom bolo konštatovanie o porušení jej práva na pokojné užívanie majetku a práva na spravodlivé súdne konanie, a dodala, že v súlade s § 228 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) sa následne domáhala obnovy konania pred vnútroštátnymi súdmi, pretože podľa jej tvrdení splnila obe už uvedené podmienky. Sťažovateľkou podaný návrh na obnovu konania bol však zamietnutý okresným súdom, ako aj krajským súdom. K dôvodom zamietnutia, ako ich špecifikovali okresný súd v napadnutom rozsudku okresného súdu a krajský súd v napadnutom rozsudku krajského súdu, sťažovateľka uviedla: *«Okresný súd zamietol návrh Sťažovateľky na obnovu konania. Svoje rozhodnutie založil na dvoch dôvodoch. Prvý dôvod spočíval v tom, že Sťažovateľka „neprezentovala akékoľvek dôkazy“ a „neuviedla žiadne skutočnosti“ odôvodňujúce obnovu konania a druhý dôvod spočíval v tom, že Sťažovateľke „zadosťučinenie priznané bolo“. Prvý argument Okresného súdu je*

v priamom rozpore s odsekom 96. a 97. Rozsudku ESLP, znením ust. § 228 ods. (1) písm. d) OSP, ako aj s ust. § 397 písm. d) CSP, nakoľko na povolenie obnovy konania postačuje predloženie rozhodnutia ESLP konštatujúce porušenie práv Sťažovateľky bez toho, aby bolo potrebné predkladať ďalšie nové dôkazy alebo skutočnosti. Inými slovami, novou skutočnosťou, ktorá je dôvodom na obnovu konania v zmysle citovaných ustanovení OSP a CSP, je predsa samotná existencia rozhodnutia ESLP. Druhý argument je v priamom rozpore so znením čl. 41 Dohovoru, zamietavým výrokom Rozsudku ESLP ohľadom majetkovej ujmy ako súčasti spravodlivého zadosťučinenia... a ust. § 228 ods. (1) písm. d) OSP, ako aj s ust. § 397 písm. d) CSP. Okresný súd vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že prípustnosť obnovy konania nie je daná iba vtedy, ak je priznané spravodlivé zadosťučinenie spôsobilé odstrániť závažné dôsledky porušenia práv Sťažovateľky, v tomto prípade porušenie práva Sťažovateľky na pokojné užívanie majetku... Krajský súd potvrdil Rozsudok okresného súdu napriek jeho zjavnej nezákonnosti. Napriek formálne deklarovaneému súhlasu Krajského súdu so závermi Okresného súdu, Krajský súd založil svoje potvrdzujúce rozhodnutie na jedinom dôvode... použil prekvapivý nový argument spočívajúci v tom, že Sťažovateľka sa mala správne domáhať obnovy konania pred Ústavným súdom proti Uzneseniu ústavného súdu. Tento názor Krajského súdu priamo odporuje zneniu čl. 133 Ústavy SR a ust. § 75 ods. (1) Zákona o ústavnom súde, ktoré na obnovu konania pred Ústavným súdom vyžadujú jediný predpoklad. Tým je zistenie, že z rozhodnutia ESLP (alebo iného orgánu medzinárodnej organizácie) vyplýva pre Slovenskú republiku povinnosť preskúmania napadnutého rozhodnutia Ústavného súdu. Prezentovaný záver Krajského súdu o obnove konania pred Ústavným súdom je v príkrom rozpore so znením Rozsudku ESLP, ktorý odkazuje na možnosť obnovy konania pred všeobecným súdom, keďže primárnym porušovateľom bol Najvyšší súd. Krajský súd týmto paradoxne poprel všetky dôvody zamietnutia návrhu na obnovu konania uvedené v Rozsudku okresného súdu. Kým Okresný súd mal za to, že Sťažovateľka sa síce správne domáhala povolenia obnovy konania voči Uzneseniu najvyššieho súdu na Okresnom súde, ale podmienky na povolenie obnovy neboli splnené, Krajský súd mal za to, že Sťažovateľka sa mala správne domáhať povolenia obnovy konania voči Uzneseniu ústavného súdu na Ústavnom súde.»

3. V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza skutočnosti týkajúce sa ňou podanej sťažnosti na ESLP proti Slovenskej republike a uvádza pasáže z odôvodnenia rozhodnutia vydaného ESLP v jej veci, ktoré tvorí súčasť ňou doručených príloh k sťažnosti.

4. Následne sťažovateľka v podanej sťažnosti uvádza, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v rozpore s čl. 133 ústavy, § 75 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a so samotným rozsudkom ESLP, a to z dôvodu, že v napadnutom rozsudku krajského súdu bol ňou podaný návrh na obnovu konania odmietnutý s odôvodnením, že tento návrh nemala podať na všeobecnom súde, teda na okresnom súde, ale mala ho podať na ústavnom súde. S týmto sťažovateľka nesúhlasí z dôvodu, že návrh na obnovu konania podávala z dôvodu, že nenapádala rozhodnutie ústavného súdu, ale Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a ani samotné rozhodnutie ESLP obnovu konania pred ústavným súdom vôbec nespomína, práve naopak, odkázaná v ňom bola na obnovu konania pred všeobecným súdom, pretože primárnym porušiteľom jej práv bol najvyšší súd, resp. ním vydané rozhodnutie, a nie ústavný súd. Tiež dodala, že nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 76/2016, resp. procesný stav opísaný v tomto náleze, na ktorý v napadnutom rozsudku krajského súdu krajský súd poukazoval, je odlišný od jej veci, resp. procesného stavu v nej, a preto je právna argumentácia krajského súdu vecne nesprávna. Zároveň sťažovateľka dodala, že keďže napadnutý rozsudok krajského súdu ignoroval jej možnosť podať návrh na obnovu konania na základe § 228 ods. 1 písm. d) OSP, ale naopak, odkázal ju na obnovu konania pred ústavným súdom, napadnutý rozsudok krajského súdu je podľa nej aj v rozpore s princípom subsidiarity uvedeným v čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľka v tejto časti zároveň namietla, že napadnutý rozsudok krajského súdu predstavuje denegatio iustitiae. K tomu uviedla: *„Skutočnosť, že Krajský súd nekriticky nazeral na skutočnosti tvrdené žalovaným, nesplnil svoju povinnosť riadneho a dostačujúceho odôvodnenia rozhodnutia a nerešpektoval Rozsudok ESLP, znamená zamedzenie spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov Sťažovateľky a zároveň porušenie jej práv a právom chránených záujmov, čo je v priamom rozpore nielen s čl. 2 ods. (1) a (2) CSP, ale aj so základnou procesnou zásadou zákazu denegatio iustitiae... V prípade, ak Slovenská*

republika nedá priechod spravodlivosti a nebude prostredníctvom všeobecných súdov povoľovať obnovu konania v takých očividných prípadoch porušenia základných ľudských práv, v akých to vyžaduje priamo ESLP (akým je aj prípad Sťažovateľky), hrozí, že ESLP začne sťažovateľom vo všetkých konaniach priznávať spravodlivé zadostučinenie (majetkovú ujmu) priamo proti Slovenskej republike bez ohľadu na formálne deklarovanie, avšak Slovenskou republikou nerešpektovanie, možnosť obnovy konania.“

5. Ďalej sťažovateľka v sťažnosti namietala, že napadnutý rozsudok okresného súdu je v časti, kde obnovu konania zamietol s odôvodnením, že „*neprezentovala akékoľvek dôkazy*“ a „*neuviedla žiadne skutočnosti*“ odôvodňujúce obnovu konania v rozpore s § 228 ods. 1 písm. d) OSP, § 397 písm. d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení zákona č. 87/2017 Z. z. (ďalej aj „CSP“) a rozsudkom ESLP, a to z dôvodu, že na povolenie obnovy konania postačovalo predloženie rozhodnutia ESLP, ktorým bolo konštatované porušenie práv sťažovateľky, keďže dôvodom na obnovu konania je samotná existencia tohto rozhodnutia. K tomu uviedla: „*Okresný súd opomenul, že je potrebné rozlišovať medzi dôvodmi prípustnosti obnovy konania v zmysle ust. § 228 ods. (1) písm. a) a b) OSP (ust. § 397 písm. a) a b) CSP), ktoré vyžadujú predloženie nových dôkazov alebo skutočností, od dôvodov uvedených v ust. § 228 ods. (1) písm. d) a e) OSP (ust. § 397 písm. d a e) CSP), ktorých cieľom je zosúladiť rozhodnutia a konania súdov Slovenskej republiky s rozhodnutiami ESLP a Súdneho dvora EÚ, ktoré samé osebe predstavujú novú skutočnosť, a sú teda samé osebe dôvodom na povolenie obnovy konania.“* Tiež uviedla, že druhý argument okresného súdu, na základe ktorého zamietol obnovu konania, a to, že sťažovateľke „*zadostučinenie priznané bolo*“, je v rozpore s čl. 41 dohovoru a zamietavým výrokom rozsudku ESLP, pričom k uvedenému sťažovateľka uviedla: „*Okresný súd vôbec nevzal do úvahy skutočnosť, že spravodlivé zadostučinenie priznané v Rozsudku ESLP, v ktorom ESLP priznal Sťažovateľke s odkazom na obnovu konania iba zanedbateľnú nemajetkovú ujmu, nebolo spôsobilé odstrániť závažné dôsledky porušenia práva Sťažovateľky na pokojné užívanie majetku... Spravodlivé zadostučinenie pozostáva z troch súčastí, a to z majetkovej ujmy (skutočnej škody), nemajetkovej (morálnej) ujmy a náhrady nákladov konania.“*

6. Sťažovateľka napokon namietala arbitrárnosť, nepreskúmateľnosť a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu uviedla, že len tri body zo štyridsiatich deviatich obsahujú právne posúdenie veci okresným súdom, aj to podľa názoru sťažovateľky neudržateľné, ako už bolo uvedené, pričom v ostatných bodoch okresný súd len rekapituluje chronológiu súdnych konaní, ktoré predchádzali návrhu na obnovu konania a poukazuje na vybrané tvrdenia strán sporu a rekapituluje ustanovenia Civilného sporového poriadku. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie krajského súdu, sťažovateľka tiež namieta, že v jeho odôvodnení absentuje uvedenie skutočností, z ktorých by mohla identifikovať právny názor krajského súdu na významné právne argumenty, že aj krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu obmedzil len prevažne na opis skutkového stavu veci a tvrdení strán sporu. Namieta, že krajský súd nijako nekonkretizoval, ako posúdil skutkové tvrdenia a právne argumenty strán. Dodala: *„Krajský súd teda napriek potvrdeniu Rozsudku okresného súdu vo výrokovej časti rozsudku, v jeho odôvodnení de facto popiera závery Okresného súdu a v rozpore s týmito závermi konštatuje, že Okresný súd ani Krajský súd nemali právomoc konať v danej veci, pretože vecne príslušným orgánom na prejednanie návrhu na obnovu konania je Ústavný súd.“* Tiež uviedla, že len štyri body odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu obsahujú právne posúdenie veci, v ktorých však krajský súd uvádza len jeden, aj to podľa tvrdení sťažovateľky právne neudržateľný dôvod, prečo návrh na obnovu konania zamietol.

7. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľky na majetok podľa čl. 20 ods. (1) Ústavy SR a právo Sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru, základné právo Sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy SR, ako aj právo Sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. (1) Dohovoru, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 3Cob/78/2017-438 zo dňa 29. 11. 2017 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 23Cb/355/2015-290 zo dňa 20. 9. 2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 3Cob/78/2017-438 zo dňa 29. 11. 2017 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 23Cb/355/2015-290

zo dňa 20. 9. 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava V na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov konania vo výške 390,50 EUR, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný uhradiť na účet Advokáta vedený obchodnou spoločnosťou Tatra banka, a. s., IBAN: SK71 1100 0000 0026 2117 9786 do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto je zákon o ústavnom súde, ktorý vo svojom § 25 ods. 1 uvádza, že ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa (sťažovateľa), ak tento zákon neustanovuje inak. Počas tohto prerokovania ústavný súd zisťuje, či sťažnosť spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jej odmietnutie.

11. Zákon o ústavnom súde v § 25 ods. 2 uvádza, že návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

16. Ústavný súd sa napriek formulácii petitu sťažnosti zaoberal aj námietkou porušenia základných práv napadnutým rozsudkom okresného súdu. Pokiaľ ide o podanú sťažnosť sťažovateľky, jej podstatou a predmetom konania pred ústavným súdom je sťažovateľkou uplatnený nárok na jej ochranu voči napadnutému rozsudku krajského súdu v spojitosti s napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jej základného práva na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom okresného súdu

17. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (III. ÚS 336/2015).

18. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (III. ÚS 744/2016).

19. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc

ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať označený rozsudok súdu prvej inštancie, keďže ho už meritórne preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam (III. ÚS 570/2017).

20. Na základe uvedeného ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého rozsudku okresného súdu konštatuje v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde existenciu procesnej prekážky, ktorá bráni prerokovaniu tejto časti sťažnosti, a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na majetok podľa čl. 20 ods. 1 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu

21. K podanej sťažnosti sťažovateľky boli ústavnému súdu spoločnosťou Slovenský plynárenský priemysel, a. s. (ďalej len „spoločnosť SPP“), z vlastnej iniciatívy spoločnosti SPP doručené vyjadrenia spolu s prílohami, a to „Vyjadrenie“ spoločnosti SPP ako osoby, ktorá bola účastníkom konania na strane žalovaného pred všeobecným súdom z 25. apríla 2018 (ďalej len „vyjadrenie spoločnosti SPP z 25. apríla 2018“) a následne „Doplňujúce vyjadrenie“ spoločnosti SPP ako osoby, ktorá bola účastníkom konania na strane žalovaného pred všeobecným súdom z 25. júla 2018. Podala ich z dôvodu, že v konaní pred všeobecnými súdmi, okresným súdom a krajským súdom, vystupovala na strane žalovaného proti sťažovateľke ako žalobcovi. Vo vyjadrení spoločnosti SPP z 25. apríla 2018 sa okrem iného uvádza: *«Žalovaný si dovoľuje... predložiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky nasledovné vyjadrenie, v rámci ktorého objasní dôvody, pre ktoré je potrebné Sťažnosť odmietnuť... Toto vyjadrenie pritom Žalovaný predkladá napriek tomu, že na jeho podanie nebol osobitne vyzývaný zo strany ÚS SR ako aj napriek tomu, že... nie je účastníkom konania pred ÚS SR... S poukazom na dôležitosť sporu a jeho zásadný význam tak z finančného ako aj zo spoločenského hľadiska však z dôvodu opatrnosti (opäť v súlade*

s už spomenutou zásadou „vigilantibus iura scripta sunt“) Žalovaný považuje za náležité načrtnúť ÚS SR svoj náhľad na (ne)možnosť Sťažovateľa dôvodne napadnúť Rozsudok KS Sťažnosťou podanou na ÚS SR... Právnomu zástupcovi Žalovaného bolo dňa 24.04.2018 doručené dovolanie Sťažovateľa voči Rozsudku KS, datované dňom 14.02.2018 (ďalej aj „Dovolanie“), a to aj s výzvou Okresného súdu, aby sa k Dovolaniu vyjadril...»

Z obsahu príloh doručených spoločnosťou SPP k vyjadreniu spoločnosti SPP z 25. apríla 2018 vyplynulo, že sťažovateľka podala proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie na najvyššom súde, datované k 14. februáru 2018, odvolávajúc sa na naplnenie zákonom stanoveného predpokladu pre podanie dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľka doručila okresnému súdu dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu 15. februára 2018, teda v rovnaký deň, ako bola ústavnému súdu doručená aj jej ústavná sťažnosť. Ku dňu rozhodovania o podanej sťažnosti o dovolaní rozhodnuté nebolo.

22. Prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky ustanovuje § 421 CSP, ktorý v ods. 1 uvádza, že dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ods. 2 dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

23. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti prihliada na to, že ako súdny orgán ochrany ústavnosti nie je jediným nositeľom povinnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná, pretože touto povinnosťou sú zaviazané aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (III. ÚS 166/2014).

24. Limitujúcim pre určenie právomoci ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv a slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, len na prípady, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd, je samotné znenie čl. 127 ods. 1 ústavy.

25. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom. Zistená skutočnosť podania dovolania... vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené (III. ÚS 36/2018).

26. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje... Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní (III. ÚS 36/2018).

27. S prihliadnutím na skutočnosť, že sťažovateľka súbežne s ústavnou sťažnosťou podala aj dovolanie na najvyššom súde, zo strany ústavného súdu bolo potrebné zaoberať

sa aj úvahou, aké dôsledky pre sťažovateľku bude mať prípadné posúdenie dovolania zo strany najvyššieho súdu ako dovolania neprípustného. Majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní sa bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovať za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

28. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už len podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

29. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou v tejto časti meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

30. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2018